

bol vždy veliteľom.

„Poďme!“ zavelil Filip a všetci sa pohli. „V učebni geografie je únikový východ! Vyjdite cezeň a zavolajte políciu!“

Chlapci sa rozbehli ako o život. Keď boli pri dievčatách, povedali im, čo majú robiť.

„Tak rýchlo, poďme!“ zvolala Lily.

Lily bolo dievča, ktoré sa páčilo Natanielovi. Bolo bystré, krásne, ale veľmi samolúbe a pyšné.

Nataniel mal vlastne len jednu kamarátku, a tá jediná sa s ním bavila. Volala sa Ema. Eme sa Nataniel páčil. Okrem toho, že bol bifľoš, bol aj veľmi vtipný. Ema sa na jeho vtipoch vždy smiala. Zato Lily nie.

Bežali do učebne geografie a hľadali východ. Nataniel sa tak veľmi usiloval, že si nevšimol, čo sa deje za oknom, pokým im to neukázal Daniel.

„Aha, zombíci! Čo asi v našej škole chcú?! Rýchlo, hľadajte východ! Tam! V strope!“ zvolal Nataniel.

„Aspoň v niečom si užitočný,“ vzdychla si Lily.

Natanielove líca zrumeneli a túžobne sa zahľadel na Lily.

„Neboj, ona to tak nemyslela...“ prihovorila sa Ema.

„Ale myslela,“ prikývol Nataniel a už bol myšlienkami inde.

„Ako chceš, ale teraz sa už musíme ponáhľať!“ povedala Ema.

„Ako otvoríme ten východ?“ Opýtali sa deti samy seba.

„Mám nápad!“ zvolal Simon. „Na rebrík nedočiahneme, tak postavíme vežu zo stoličiek.“

„Dobre,“ súhlasil Daniel, „ale kto sa na ňu postaví?“

„Nataniel! Ten nám chýbať nebude!“ zvolali všetci.

„Hmm... nooo dobre, skúsím to...“ ozval sa Nataniel nespokoľne a smutne...

Ako tak stál na stoličkovej veži, chytil sa rebríka práve včas, keď sa mu pošmykla noha.

„Mááám ho!“ zakričal Nataniel.

„Super,“ povedali všetci znudene.

Iba Ema sa tešila, že sa mu nič nestalo. Rýchlo všetci vyliezli rebríkom a ocitli sa v malej miestnosti.

„Kadiaľ teraz pôjdeme?“ opýtal sa Simon.

„Aha! Ventilácia! To by bol dobrý východ,“ povedala Ema.

Všetci chlapci sa na Emu zadívali túžobne, pretože bola krásna.

„Dobre, ale ako to urobíme?“ opýtal sa Nataniel.

„Vidíte to páčidlo? Mohli by sme ho použiť na ventiláciu!“ zvolala Lily a obzerala sa vo

svojom zrkadielku.

„Lily má pravdu, mohli by sme to skúsiť!“ povedal Filip. „Tak na tri! Jeden... dva.....triiiiiiii!“ A spoločne vypáčili ventilačku.

„Rýchlo, rýchlo!“ súril ich Filip.

Vbehli do ventilačného otvoru a mali veru šťastie, lebo viedol von zo školy.

„Čo teraz?“ Opýtala sa Ema. „Podme zavolať políciu!“ ... ale v tom za sebou začuli hlas...

„Cha-cha-cha, nikam nejdete!“

Obzreli sa, komu patrí hlas a na ich prekvapenie to bol bývalý spolužiak Dávid. Črtami tváre bol rovnaký, ale veľmi znetvorený. Pripomínal zombieho.

„Čo od nás chceš?“ zvolal Filip.

„Nič. Len... jednu vašu spolužiačku,“ odpovedal Dávid a mal na mysli Emu.

„Nikdy!!!“ zvolali všetci zborovo.

„Ako chcete. Zombíci, na níiiiiíííich!“ zvolal Dávid a deti sa rozbehli na všetky strany.

Prvá obeť zombíkov bol Filip. Jeden ho zajal, druhý pohrýzol a Filip sa stal jedným z nich.

„Filip! Nieceeee!“ zvolal Simon a už mal slzy na krajíčku.

„Pod, musíme ísť!“ ťahala ho za rukáv spolužiačka Elisa.

„Nieceeee! Ja nemôžem!“ zavzlykal Simon, ale nakoniec s Elisou a s ostatnými odišiel do bezpečia.

„Sme všetci?“ opýtal sa Daniel a povedal: „Ideme na to. Urobíme si prezenčku.“

„Lily?“ – „Tu!“

„Nataniel?“ – „Tu!“

„Elisa?“ – „Tu!“

„Simon?“ – „Tu!“

„Filip? - jáááj ten je nezvestný...“ uvedomil si Daniel.

„Ema? Kde je Eva?!“ zvolal Nataniel a zostalo trápne ticho. To ticho narúšalo len volanie o pomoc...

„Poznám Emu, to je jej hlas! Rýchlo! Musíme jej pomôcť!“

Rozbehli sa za hlasom. Zvuk ich viedol hlavnou cestou rovno do kanála. Bola tam tma.

„Čo teraz urobíme?“ opýtal sa Simon.

„Mám svetlo, môžeme si zasvietiť!“ zvolal Nataniel a vytiahol z tašky baterku.

Zrazu sa za nimi ozvali zvuky.

„Och, niee! Zombíci! Už znovu!“ zvolal Daniel.

„Ja ich zdržím,“ ponúkol sa Nataniel.

„Nie. Toto je práca pre mňa!“ povedal rozhodne Simon a zvolal: „Za Filipááááá..!“ a pustil

sa do Zombíkov... „A vy rýchlo, bežte!“ zvolal.

Deti sa rozutekali smerom za hlasom. Keď boli skoro na konci tunela, uvideli svetlo. Za ním našli zviazanú Emu. Vyslobodili ju, no zrazu bolo počuť:

„Ale, ale, koho to tu zase máme?!“ ozval sa temný hlas z tieňa, z ktorého sa vynoril Dávid.

„Ak sa nebojíš, bojuj!“ vyzval ho Nataniel.

„S radosťou“, uškrnul sa Dávid.

A tak sa začal súboj medzi historickým biff'ošom a zombíkovým bossom. Bojovali spolu, pokiaľ im sily stačili. Nataniel mal dobrú výdrž, no koniec bol v nedohľadne... Keď však boli už obaja na smrť vysílení a sami videli, že boj nemá význam, vzdali to... Unavení pozreli na seba, podali si ruky a vtedy sa Dávidova tvár zmenila. Už nevyzerala ako zombie-tvár, ale ako normálna tvár spolužiaka Dávida.

Tiež sa pýtate, čo ho tak zmenilo? Bol to ten kúsok lásky k Eme, ktorý v sebe cítil.

Ema chlapcom sľúbila, že zostane obom dobrá kamarátka.

Natanielovi sa tak začal ďalší deň školy. No už nebol taký normálny, ako býval. Nataniel mal zrazu kopec nových kamarátov a prestal byť biff'ošom. Dávid sa stal jeho najlepším kamarátom.

A Ema? Tá zostala aj naďalej dobrou kamarátkou obom chlapcom.